

Кога сумъ билъ, како тебе дете,  
Многу пѣти сѣрце ме болило,  
Мали деца така болитъ сѣрце;  
Тукъ стегни си твоя бѣрза коня,  
Та да си сѣ едношъ обидиме!“  
Колку дете коня си постегна,  
Сѣ разлюти коня, сѣ разигра;  
Дете падна, два трупа сѣ стори;  
И сѣ спуци Марко Кралевике,  
Му ъ зеде негва добра гла'а,  
Си отиде при седумъ крале'и;  
Имъ ъ каза гла'а отъ дете-то,  
Заш' имаше многу юначина,  
Седумъ пѣти поюнакъ отъ Марка.  
Му реко'е седум-те крале'и:  
„Богъ те убилъ, Марко Кралевике!  
Що кайдиса н' ова лудо дете!  
И гробнина да ти сѣ незнаитъ.“

---

122.

*Марко и Груица Новоговѣ.*

Орачъ оратъ младо-но ратайче,  
Орачъ оратъ ядна песма пеитъ:  
„Леле боже, леле мили боже!  
Кѣ сѣ чуло и кѣ сѣ видело,  
Да сѣ грабитъ Марко'а не'еста,  
Да сѣ грабитъ со 'се мѣшко дете,  
Му стор'е големи намузлакъ!“  
Марко бѣше въ гора на ло'енѣ,  
И го дочу младо-но ратайче,  
Кѣде пеитъ таа ядна песма,  
И му рече Марко Кралевике:  
„Ти сѣ молямъ дете да ми кажишъ,  
Ель си чуло, ели си видело,  
Кой му грабналъ Марко'а не'еста?“  
Тога рече младо-но ратайче:  
„Айги тебе незнаено дельо!